

LBRIS

We know
books

În seria
DOSARELE NUMA

au apărut:
ȘARPELE
AURUL ALBASTRU

**CLIVE
CUSSLER**

ȘI PAUL KEMPRECOS

**GHEATA
,
DE FOC**

Traducere din limba engleză
ANA VERONICA MIRCEA

editura rao

n-aveau să funcționeze din cauza unghiului de înclinare al vasului, dar barca începu să coboare, deși se izbea de coca piezișă.

Erau la câțiva metri deasupra apei când unul dintre bărbați scoase un strigăt. Vasul de pescuit făcuse un ocol, venind din partea opusă a *Stelei*, și tunul de pe punte era îndreptat exact către barca de salvare. Trase, și proiectilul lovi un capăt al bărcii, aerul fiind apoi improșcat cu așchii de lemn, schije de metal încins și bucăți de trupuri omenesti.

Tovrov își întinsese brațul, cuprinzând-o pe fata aflată cel mai aproape de el. Încă o mai ținea astfel atunci când ajunse în apa rece ca gheața, strigând numele fiicei sale de mult dispărute. Observă capacul de lemn al unui tambuchi plutind în apropiere și înotă către el printre resturi, cu mișcări incete, ca să nu atragă atenția atacatorilor, trăgând după el trupul fetei semiconștiente. O ajută să se urce pe pluta subredă, căreia îi făcu după aceea vânt, capacul de lemn și încărcătura sa, îndepărtându-se de lumina navei muribunde și contopindu-se cu întunericul. Apoi, înghețat și extenuat, neavând nimic la îndemână care să-l mențină deasupra, Tovrov alunecă sub valurile primitoare, luându-și cu sine visul la o casuță pe malul mării.

1

În largul coastei ținutul Maine, în prezent

Leroy Jenkins tocmai trăgea o capcană pentru homari încrustată cu scoici la bordul bărcii sale, *The Kestrel*¹, când își ridică privirea și zări nava uriașă de la orizont. Extrase cu grijă două crustacee grase și infuriate din capcană, le imobiliză cleștii cu cârlige și le aruncă în bazinul de colectare, puse un alt cap de pește drept momeală în cușca de sârmă pe care o împinse apoi peste bord și intra în cabina de comandă după un binoclu. Privind prin lentile și mimă un „Uau!”

Vasul era imens. Jenkins îl studie de la un capăt la altul cu ochiul unui expert. Înainte de a se retrage, dedicându-se pescuitului de homari, predase ani de zile oceanografia la Universitatea din Maine și își petrecuse numeroase vacanțe de vară pe vase de cercetare – dar acea navă nu semăna cu vreuna pe care s-o fi văzut în trecut. Îi estimă lungimea la aproape două sute de metri. Pe punte se înălțau tot felul de scripeți și macarale. Jenkins presupuse că era un soi de vas de exploatare oceanică minieră sau de explorare. Îl urmări până când dispăru din vedere, apoi se întoarse să tragă la bord celelalte capcane din șir.

Jenkins era un bărbat înalt și musculos, de șaiszeci și ceva de ani, ale cărui trăsături colțuroase păreau o imagine în oglindă a îngrămădirii de stânci de pe coasta din Maine, țărâmul său natal. Un zâmbet îi străbătu chipul puternic bronzat în timp ce aducea la suprafață ultima

¹ Vindereul – specie de șoimi mici (n.tr.)

capcană. Ziua fusese excepțional de fructuoasă. Descoperise acest borcan cu miere întâmplător, cu vreo două luni în urmă. Îi oferea o rezervă nesfârșită de homari și el continua să revină în locul respectiv, deși trebuia să se îndepărteze de țărm mai mult decât ar fi fost normal. Din fericire, barca lui de lemn, de unsprezece metri lungime, naviga excelent, chiar și atunci când era complet încărcată. Setă cursul către uscat, puse ambarcațiunea pe pilot automat și coborî sub punte, să se răsplătească oferindu-și ceea ce se numea, în copilăria sa, un sendviș Dagwood¹. Tocmai așternuse încă o felie de câmat deasupra unui morman de șuncă, brânză și salam, când auzi un bubuit înăbușit. Suna ca un tunet de furtună, dar părea să vină de dedesubt.

Barca se zgudui cu atâta violență, încât borcanele cu muștar și cu maioneză se rostogoliră de pe masă. Jenkins își azvârli cuțitul în chiuveță și alergă pe punte. Se întrebă dacă nu cumva se rupsesse elicea sau dacă nu lovise vreun buștean plutitor, dar totul părea în regulă. Marea era calmă și aproape lipsită de valuri. Ceva mai devreme, unda ei albastră îl dusesese cu gândul la o pânză de Rothko².

Ambarcațiunea nu mai vibra, așa că aruncă o privire mirată în jur și coborî sub punte ridicând din umeri. Termină de făcut sendvișul, curățând masa și ieși pe punte să mănânce. Observând că două dintre capcanele pentru homari se deplasaseră, le fixă cu o frânghie, apoi, pe când se întorcea în cabina de pilot, avu pe neașteptate o senzație neplăcută în stomac, de parcă tocmai apăsase cineva butonul de urcare al unui ascensor de mare viteză. Se agăță de trolu, ca să nu-i fugă puntea de sub picioare. Barca se afundă, apoi se ridică iarăși brusc, de data asta mai sus, plonjă încă o dată și repetă ciclul pentru a treia oară înainte de a coborî din nou în apă, unde se legănă violent dintr-o parte în alta.

Ruliul încetă după câteva minute și barca își regăsi poziția stabilă, iar Jenkins zări în depărtare licărirea unei mișcări. Luă binoclul din cabina de comandă, mătură marea cu privirea și, atunci când răsuci

¹ Sendviș cu mai multe straturi de umpluturi diferite; numele vine de la Dagwood Bumstead, personaj care făcea astfel de sendvișuri în benzile desenate *Blondie* (n.red.)

² Mark Rothko (născut Marcus Rothkowitz), 1903–1970, pictor expresionist american de origine letonă (n.red.)

inelul de focalizare până la distanța potrivită, vazu trei brazde întinse, care întinzându-se de la nord către sud. Frontul de valuri se îndrepta spre coastă. În minte îi răsună un clopot de alarmă trezit dintr-un somn îndelungat. „Nu se poate!“ Gândul i se întoarse fulgerător la acea zi din iulie 1998, din largul coastelor insulei Papua Noua Guinee. Se aflase pe o navă, ocupându-se de cercetare, când se declanșase o explozie misterioasă și instrumentele seismice o luaseră razna, indicând o perturbare la nivelul fundului oceanului. Recunoscând simptomele unui *tsunami*, oamenii de știință aflați la bord încercaseră să avertizeze uscatul, dar în mare parte dintre sate nu exista nici o rețea de comunicații. Valurile imense făcuseră una cu pământul localitățile, ca un tăvălug gigantic. Distrugerile fuseseră îngrozitoare. Jenkins nu avea să uite toată viața imaginea trupurilor înfipte în crengile mangrovelor, a crocodililor care devorau morții.

Stația radio pârâi și un cor de glasuri de pescari cu accent colțuros de Maine umplu eteral de zumzete.

– Văleu! făcu o voce pe care Jenkins o recunoscuse drept a vecinului său, Elwood Smalley. Ați auzit bubuitura aia mare?

– Parc-a fost un avion cu reacție, numai c-a venit de sub apă, spuse un alt pescar.

– A mai simțit careva valurile alea mari? întrebă un al treilea.

– Mda, răspunse un pescar de homari veteran, un zgârcit la vorbă pe nume Homer Gudgeon. O vreme am crezut că eram într-o comedie de bălci.

Jenkins abia dacă auzea celelalte voci intrate în discuție. Scoase dintr-un sertar un calculator de buzunar, estimă intervalul de timp dintre valuri și înălțimea lor, făcu niște socoteli rapide și privi cifrele nevenindu-i să-și creadă ochilor. Pe urmă luă celularul pe care-l folosea atunci când nu voia ca mesajele sale personale să fie transmise pe frecvențele navale și formă un număr.

Îi răspunse vocea gravă a lui Charlie Howes, comandantul poliției din Rocky Cove.

– Charlie, slavă Domnului că te-am prins!

– Sunt în mașina de patrulare, în drum spre secție, Roy. Ai sunat ca să-mi faci în ciudă fiindcă m-ai bătut aseară la șah?

– O las pe alta dată, zise Jenkins. Sunt la est de Rocky Point. Ascultă, Charlie, n-avem prea mult timp. Un val mare se îndreaptă direct către oraș.

Îl auzi pe celălalt chicotind sec.

– La naiba, Roy, spre orașele de lângă apă, cum e al nostru, vin o mulțime de valuri, așa le e soarta!

– Nu ca ăsta. Trebuie să evacuezi oamenii de lângă port, mai ales pe cei din noul motel.

Jenkins se gândi că se întrerupsese legătura telefonică. Pe urmă auzi faimosul râs din toți bojocii al lui Charlie Howes.

– Nu știam că azi e întâi aprilie!

– Charlie, *nu e o glumă*, spuse exasperat Jenkins. Valul ăla o să izbească portul. Nu-mi dau seama cât de puternic o să fie, fiindcă există o mulțime de necunoscute, dar motelul e exact în calea lui.

Comandantul poliției izbucni din nou în râs.

– La naiba, unii vor fi cu adevărat încântați să vadă că Harbor View e luat de valuri!

Edificiul cu două nivele care se întindea pe piloni deasupra apelor portului constituise luni întregi subiect de controverse. Fusese ridicat numai după o luptă înverșunată, după un proces judiciar costisitor intentat de constructori și, bănuiau unii, după mituirea autorităților.

– O să li se-ndeplinească dorința, dar trebuie să scoți mai întâi oaspeții de-acolo.

– Ce dracu', Roy, la motelul ăla stau probabil o sută de oameni. Nu pot să-i evacuez fără nici un motiv. O să-mi pierd slujba. Mai rău decât atât, o s-ajung de râsul lumii!

Jenkins se uită la ceas și înjură în șoaptă. N-avusese de gând să-l înspăimânte pe polițist, dar ajunsese la capătul răbdării.

– Fir-ar să fie, nătarău bătrân! Cum o să te simți după ce vor *muri* o sută de oameni fiindcă *ție* ți-a fost frică să nu te faci de râs?

– Nu glumești, nu-i așa, Roy?

– Știi ce făceam înainte de-a mă apuca de pescuit homari.

– Da, erai profesor la universitate, în Orono.

– Exact. Eram șeful Catedrei de Oceanografie. Studiam acțiunea valurilor. Ai auzit de Furtuna Perfectă? Ai pe cap un val mareic perfect care se-ndreaptă spre tine. Am calculat că va lovi peste douăzeci și cinci de minute. Nu-mi pasă ce le spui oamenilor din motel. Zi-le că sunt scăpări de gaze, că e o amenințare cu bombă, *orice!* Numai scoate-i și du-i pe teren mai înalt. Și fă-o *acum!*

– Bine, Roy. *Am înțeles.*

– E ceva deschis pe Main Street?

– Cafeneaua. Puștiul ăla al lui Jakoby e în tura de noapte. O să-l trimit la plimbare și pe urmă o să mă uit pe cheiul pescarilor.

– Asigură-te că părăsește toată lumea zona în mai puțin de cinci-sprezece minute. E valabil și pentru tine și Ed Jakoby.

– S-a făcut. Mulțumesc, Roy. Presupun. Salutare.

Jenkins era aproape ametit de încordare. Își imagina Rocky Point. Orașul cu o mie două sute de locuitori era construit precum un amfiteatru, casele fiind grupate pe coasta unui delușor ce se înalța deasupra portului de formă aproximativ circulară. Acesta din urmă era relativ adăpostit, dar, după vreo două furtuni cu valuri mari, provocate de uragane, oamenii se învățaseră să construiască la distanță de apă. Vechile clădiri navale de cărămidă de pe strada principală care marginea portul cedaseră locul magazinelor și restaurantelor pentru turiști. Cheiul pescarilor și motelul dominau portul. Jenkins porni motorul și se rugă ca avertizarea lui să fi ajuns la timp.

Comisarul Howes regretă imediat că fusese de acord cu cererile insistente ale lui Roy și se simți copleșit de o senzație amortitoare de incertitudine. Avea de suferit dacă o făcea, avea de suferit dacă n-o făcea. Îl cunoștea pe Jenkins din copilărie, știa că fusese întotdeauna cel mai deștept din clasă. Și nu-l dezamăgise niciodată ca prieten. *Și totuși...* Ei, la dracu', oricum era în prag de pensionare.

Howes porni girofarul, apăsă pedala accelerației și, scoțând fum din cauciucurile care scrâșniră pe asfalt, se năpusti spre țărm cu motorul huruind. În timp ce străbătea scurta distanță care-l despărțea de

port, lua legătura cu adjunctul său prin intermediul stației radio și îi ceru să scoată pe toată lumea din cafenea și să meargă apoi pe Main Street cu sistemul de amplificare la maximum, anunțând oamenii să se retragă în zone mai înalte. Comisarul cunoștea ritmurile diurne ale orașului său: știa cine se trezise deja, cine își plimba câinele. Din ferice, majoritatea firmelor nu-și începeau activitatea înainte de ora zece.

Cu motelul era o altă mâncare de pește. Howes trase pe dreapta două autobuze goale, care mergeau să ia copiii și să-i ducă la școală, și le ceru șoferilor să-l urmeze. Mașina de patrulare se opri cu un zgomot strident sub copertina de la intrarea în motel și comisarul se îndreptă către ușa din față respirând greu. În controversa legată de motel, poziția lui fusese neutră. Construcția avea să distrugă aspectul unitar al portului, dar urma să le ofere slujbe localnicilor; nu toți cei din oraș își doreau să fie pescari. Pe de altă parte, nu-i plăcuse modul în care se făcuseră presiuni pentru aprobarea proiectului. Nu putea s-o dovedească, dar era sigur că la primărie se dăduse mită.

De proiect se ocupa un localnic pe nume Jack Schrager, un acaparator de terenuri lipsit de scrupule, care distrugea frumusețea calmă a orașului construind complexe de apartamente de-a lungul râului ce se vărsa în port. Schrager nu angaja niciodată localnici, preferând străinii care lucrau mai multe ore pe zi și pe bani mai puțini.

Recepționarul, un jamaican tânăr, își ridică privirea cu o expresie surprinsă pe chipul uscativ, atunci când comisarul dădu buzna în hol, strigând:

– Scoate pe toată lumea din motel! E o urgență!

– Care-i problema, omule?

– Mi s-a zis că s-a pus aici o bombă.

Recepționarul înghiți în sec. Se îndreptă spre centrala telefonică și luă camerele pe rând.

– Aveți zece minute, sublinie Howes. În față așteaptă niște autobuze. Scoate pe toată lumea afară și ieși și tu. Spune-le tuturor că poliția îi va aresta pe cei care refuză să plece.

Comisarul străbătu apoi cel mai apropiat coridor cu pași mari și batu la uși.

– Poliția! Trebuie să evacuați imediat clădirea! Aveți zece minute! Țipă el la fețele somnoroase care își făcură apariția. Avem o amenințare cu bombă! Nu pierdeți timpul ca să v-adunați lucrurile!

Repetă mesajul până când răguși. Holul se umplu de oameni în halate de baie, în pijamale sau înfășurați în pături. Dintr-o cameră ieși un bărbat negricios, cu o expresie disprețuitoare pe figura încruntată.

– Ce naiba se petrece? vru să știe Jack Schrager pe un ton autoritar. Howes înghiți nodul care i se pusese în gât.

– E vorba de o amenințare cu bombă, Jack! Trebuie să ieșiți!

O blondă tânără își iți capul pe ușă.

– Ce s-a-ntâmplat, iubituțe?

– E o bombă în motel, spuse comisarul, oferind explicații mai exacte.

Femeia se albi la față și ieși pe coridor. Era încă îmbrăcată într-un halat din mătase. Schrager dădu s-o țină pe loc, dar ea se trase din brațele lui.

– Eu nu rămân aici, spuse blonda.

– Iar eu nu plec nicaieri, replică Schrager.

Howes clătină frustrat din cap, apoi o prinse de femeie de braț și o conduse pe coridor, alăturându-se mulțimii care se îngrămădea spre ușa din față. Văzu că autobuzele erau aproape pline și strigă la șoferi.

– Plecați de-aici în cinci minute! Mergeți pe cel mai înalt deal din oraș!

Se urcă la volanul mașinii de patrulare și se îndreptă spre cheiul pescarilor. Ajutorul său se certa cu trei pescari. Howes văzu ce se-ntâmpla și strigă prin geamul deschis:

– Suiți-vă fundurile în camionetele alea și duceți-vă în capătul de sus al Hill Street sau sunteți arestați!

– Ce naiba se-ntâmplă, Charlie?

Comisarul își coborî vocea.

– Uite ce e, Buck, doar mă cunoști. Fă ce-ți spun și-o să-ți explic mai târziu.

Pescarul dădu din cap în semn de încuviințare, după care el și ceilalți doi se urcară în camionete. Howes îi ceru ajutorului său să-l urmeze, apoi parcurse pentru o ultimă oară cheiul și culese un bătrân

care căuta cutii de tablă și sticle în coșurile de gunoi. Pe urmă trecu pe Main Street, văzu că nu era nici o mișcare și o luă pe Hill Street, pornind spre culme.

Câțiva dintre oamenii care stateam acolo, tremurând în aerul rece al dimineții, strigară la el. Howes le ignoră insultele, ieși din mașina și coborî pe jos până la jumătatea coastei abrupte, ce dădea înspre port. În momentul acela, când năvala adrenalinei se domolise, simți că i se înmuiau genunchii. *Nu se zărea nimic.* Se uită la ceas. Apoi trecură cinci minute, ducând cu ele visele sale la o viață tihnită, din pensia de polițist. „Sunt un om mort“, își spuse, transpirând în ciuda frigului pătrunzător.

După care zări deodată oceanul înălțându-se deasupra orizontului și auzi ceva care părea un tunet îndepărtat. Strigatele revoltate ale oamenilor încetară. La intrarea în canal se înălță o negură amenințătoare și portul se goli de apă – văzu efectiv fundul –, dar fenomenul dură numai câteva clipe. Oceanul năvali înapoi, cu un zgomot precum al motoarelor unui Boeing 747 la decolare, și sălta barcile de pescuit amaratate de parcă ar fi fost niște jucării. Alte două valuri îi întăriră puterea, venind din urmă la distanță de câteva secunde, fiecare mai înalt decât cel de dinainte. Se năpustiră pe țărm. Când se retraseră, motelul și cheiul pescarilor dispăruseră.

Orașul Rocky Point în care se întoarse Jenkins nu mai semăna cu cel pe care-l părăsise în aceeași dimineață. Vasele ancorate în port se învâlmăseau de-a lungul țărmului, într-un morman încălzit de lemn și de fibră de sticlă. Ambarcațiunile mai mici fuseseră aruncate pe Main Street. Vitrinele magazinelor păreau să fi fost sparte de o bandă de vandali. Apa era murdară, plină de resturi și de alge, iar mirosul de sulf al fundului mării se alătură duhoriilor peștilor morți. Motelul dispăruse. Din cheiul pescarilor nu mai rămăseseră decât pilonii, deși digul masiv de beton nu avea nici o stricăciune. Jenkins își îndreptă barca spre o siluetă care își flutura brațele pe dig. Comisarul Howes înșfăcă parâmele de amarare și le legă, apoi sări la bord.

– A fost cineva rănit? întrebă Jenkins, scrutând cu privirea portul și orașul.

– Jack Schrager a fost ucis. E singurul, din câte știu. I-am scos din motel pe toți ceilalți.

– Îți mulțumesc fiindcă m-ai crezut. Și-mi pare rău că ți-am spus nătarău bătrân.

Comisarul răsufliă cu năduf.

– Pai asta aș fi fost dacă aș fi stat cu mâinile-n sân, fără să fac nimic.

– Povestește-mi ce-ai văzut, îi ceru Jenkins, savantul din el reaffirmându-și supremația și înlocuindu-l pe bunul samaritean.

Howes îi oferă toate detaliile.

– Eram în vârful dealului, pe Hill Street. A părut să-nceapă o furtună, pe urmă portul s-a golit ca o cadă, când îi scoate un copil dopul. I-am văzut pur și simplu fundul. A mai durat doar câteva secunde până când a năvălit apa, vuind ca un avion cu reacție.

– E o comparație potrivită. În larg, un *tsunami* se poate deplasa cu nouă sute de kilometri pe oră.

– *Repede*, nu glumă! se minună comisarul.

– Din fericire, încetinește când se apropie de uscat și ajunge la apa de mică adâncime. Dar forța valului nu scade odată cu viteza.

– N-a fost așa cum mi-am închipuit. Știi tu, un zid de apă de cincisprezece metri înălțime. A fost mai degrabă ca o rostogolire de valuri. Am numărat trei, fiecare mai mare decât cel de dinaintea lui. Poate de nouă metri. Au făcut praf motelul și cheiul și au inundat Main Street. Howes ridică neputincios din umeri. Știu că ești profesor, Roy, dar cum de ți-ai dat seama ce-o să se întâmple?

– Am mai văzut așa ceva, în Noua Guinee. Făceam niște cercetări când o alunecare subacvatică de teren a generat un *tsunami*, cu o înălțime de nouă până la optsprezece metri, și o serie de valuri ne-au ridicat vasul din apă, exact cum mi s-a întâmplat astăzi. Oamenii au fost avertizați și mulți au reușit să ajungă pe teren înalt, dar, chiar și așa, tot au murit mai bine de două mii.

Comisarul înghiți în sec.

– Mai mulți decât locuitorii din orașul nostru. Cântări în minte vorbele profesorului. Și crezi că dezastrul *asta* a fost provocat de un cutremur? Eu aveam impresia că așa ceva se întâmplă în Pacific.